

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 229/2022-34

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [redacted], a [redacted], zastúpených advokátkou JUDr. Soňou Tóthovou, Šafárikovo nám. 2, Bratislava, proti postupu a uzneseniu Okresného riaditeľstva Policajného zboru Nitra ČVS: ORP-1016/1-VYS-NR-2018 z 12. januára 2021, proti postupu a uzneseniu Krajskej prokuratúry v Nitre č. k. 1 KPt 601/16/4400 zo 4. marca 2021 a proti postupu a upovedomeniu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. IV/4 Gpt 79/18/1000 z 3. júna 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 6. augusta 2021 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľov vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Nitra (ďalej len „vyšetrovateľ“) ČVS: ORP-1016/1-VYS-NR-2018 z 12. januára 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie vyšetrovateľa“), postupom a uznesením Krajskej prokuratúry v Nitre (ďalej len „krajská prokuratúra“) č. k. 1 KPt 601/16/4400 zo 4. marca 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajskej prokuratúry“) a postupom a upovedomením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) č. k. IV/4 Gpt 79/18/1000 z 3. júna 2021 (ďalej aj „napadnuté upovedomenie generálnej prokuratúry“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že vyšetrovateľ napadnutým uznesením podľa § 215 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zastavil trestné stíhanie, ktoré bolo na základe trestného oznámenia sťažovateľov začaté vo veci prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, ktorý sa mal stať na tom skutkovom základe, že dosiaľ neznámy páchatel počas hospitalizácie [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], vo Fakultnej nemocnici v Nitre (ďalej len „FN Nitra“) v dobe od 27. júla 2015 do 25. januára 2016 s najväčšou pravdepodobnosťou zanedbal lekársku starostlivosť, následkom čoho [REDAKOVANÉ] vo FN Nitra 25. januára 2016 o 19.20 h zomrel, a to z dôvodu, že je nepochybné, že skutok, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie, sa nestal.

2.1. Proti napadnutému uzneseniu vyšetrovateľa podali sťažovatelia sťažnosť, o ktorej krajská prokuratúra rozhodla napadnutým uznesením tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietla ako nedôvodnú.

2.2. Následne sťažovatelia podaním zo 6. apríla 2021 navrhli generálnej prokuratúre, aby postupom podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku zrušila napadnuté uznesenie krajskej prokuratúry v spojení s napadnutým uznesením vyšetrovateľa.

2.3. Vzhľadom na skutočnosť, že v predmetnej veci nedošlo k vzneseniu obvinenia, v dôsledku čoho v predmetnej veci nebolo možné aplikovať postup podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku, bolo podanie sťažovateľov zo 6. apríla 2021 generálnou prokuratúrou vyhodnotené ako žiadosť o preskúmanie zákonnosti podľa príkazu generálneho prokurátora Slovenskej republiky č. 11/2019 z 28. novembra 2019 o postupe prokurátorov pri vybavovaní žiadostí o preskúmanie zákonnosti v predsúdnom trestnom konaní (ďalej len „príkaz generálneho prokurátora č. 11/2019“), pričom generálna prokuratúra predmetné podanie sťažovateľov zo 6. apríla 2021 vybavila upovedomením č. k. IV/1 Gpt 277/20/1000-10 z 3. júna 2021, ktorým túto žiadosť vyhodnotila ako nedôvodnú, keďže nezistila nezákonnosť v priebehu trestného konania, ako ani nezákonnosť v ňom vydaných rozhodnutí.

II.

Argumentácia sťažovateľov

3. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti namietajú, že vyšetrovateľ napadnutým uznesením arbitrárne zastavil trestné stíhanie, krajská prokuratúra napadnutým uznesením arbitrárne zamietla sťažnosť sťažovateľov proti napadnutému uzneseniu vyšetrovateľa a následne generálna prokuratúra arbitrárne vyhodnotila ako nedôvodnú ich žiadosť o preskúmanie zákonnosti napadnutého uznesenia krajskej prokuratúry v spojení s napadnutým uznesením vyšetrovateľa. Podľa názoru sťažovateľov boli naplnené všetky predpoklady (protiprávne konanie, vznik škody, príčinná súvislosť, zavinenie) na vznik trestnoprávnej zodpovednosti za smrť [REDAKOVANÉ], no orgány činné v trestnom konaní predmetné protiprávne konanie nesprávne právne posúdili. Sťažovatelia zároveň namietajú, že orgánmi činnými v trestnom konaní nebol náležite zistený skutkový stav, pričom vyšetrovateľ neakceptoval návrhy poškodených na vykonanie ďalšieho dokazovania a nerešpektoval práva sťažovateľov ako poškodených. Podľa názoru sťažovateľov orgány činné v trestnom konaní taktiež nesprávne a nezákonne hodnotili dôkazy.

4. Na základe uvedeného sťažovateľa navrhli, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie označených základných práv napadnutými postupmi a rozhodnutiami vyšetrovateľa, krajskej prokuratúry a generálnej prokuratúry, napadnuté uznesenia, ako aj napadnuté upovedomenie generálnej prokuratúry zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľov je namietané porušenie označených základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru napadnutými postupmi a rozhodnutiami vyšetrovateľa, krajskej prokuratúry a generálnej prokuratúry. Podľa názoru sťažovateľov k porušeniu označených práv sťažovateľov malo dôjsť tým, že vyšetrovateľ napadnutým uznesením arbitrárne zastavil trestné stíhanie, krajská prokuratúra napadnutým uznesením arbitrárne zamietla sťažnosť sťažovateľov proti napadnutému uzneseniu vyšetrovateľa a následne generálna prokuratúra arbitrárne vyhodnotila ako nedôvodnú ich žiadosť o preskúmanie zákonnosti napadnutého uznesenia krajskej prokuratúry v spojení s napadnutým uznesením vyšetrovateľa.

5.1. Pokiaľ ide časť ústavnej sťažnosti, ktorá smeruje proti generálnej prokuratúre, z petitu a odôvodnenia ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia ústavnou sťažnosťou namietajú porušenie označených práv postupom a upovedomením generálnej prokuratúry č. k. IV/4 Gpt 79/18/1000 z 3. júna 2021, ktorým podľa ich tvrdenia mala generálna prokuratúra vybaviť ich žiadosť zo 6. apríla 2021, ktorou sa domáhali zrušenia napadnutého uznesenia krajskej prokuratúry v spojení s napadnutým uznesením vyšetrovateľa. Z príloh ústavnej sťažnosti však jednoznačne vyplýva, že generálna prokuratúra žiadosť sťažovateľov zo 6. apríla 2021 (ktorou sa domáhali zrušenia napadnutého uznesenia krajskej prokuratúry v spojení s napadnutým uznesením vyšetrovateľa) nevybavila sťažovateľmi označeným upovedomením č. k. IV/4 Gpt 79/18/1000 z 3. júna 2021, ale vybavila ju upovedomením č. k. IV/1 Gpt 277/20/1000-10 z 3. júna 2021, ktorým generálna prokuratúra vyhodnotila predmetnú žiadosť sťažovateľov zo 6. apríla 2021 ako nedôvodnú (bližšie pozri časť III.3 odôvodnenia tohto uznesenia).

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

7. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľov obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľmi formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľov je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to v časti z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej

prerokovanie [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde] a v časti ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

III.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým postupom a uznesením vyšetrovateľa:

9. Vo vzťahu k sťažovateľmi napadnutému uzneseniu vyšetrovateľa ústavný súd konštatuje, že v zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy, poskytuje ústavný súd v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný orgán verejnej moci.

10. Sťažovatelia podali proti napadnutému postupu a uzneseniu vyšetrovateľa sťažnosť, o ktorej rozhodla krajská prokuratúra napadnutým uznesením. Sťažovatelia teda mali k dispozícii právny prostriedok na ochranu svojich základných práv (ktorý aj využili), o ktorom bola oprávnená rozhodnúť (a aj rozhodla) krajská prokuratúra, čo vylučuje právomoc ústavného súdu.

11. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľov v časti namietajúcej porušenie označených práv napadnutým uznesením vyšetrovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým postupom a uznesením krajskej prokuratúry:

12. Pokiaľ ide o sťažovateľmi napadnutý postup a uznesenie krajskej prokuratúry, ústavný súd v úvode pre úplnosť konštatuje, že ústavná sťažnosť bola podaná včas, a to vzhľadom na v súčasnosti prevládajúci názor prezentovaný ústavným súdom, že ak sťažovateľ postupuje v zmysle príkazu generálneho prokurátora č. 11/2019 a po vyčerpaní tohto prostriedku nápravy sa obráti na ústavný súd v lehote dvoch mesiacov od doručenia oznámenia o vybavení takého podnetu (žiadosti), potom ústavný súd ústavnú sťažnosť považuje za podanú v zákonnej lehote. Ak však v prípade, že sťažovateľ túto možnosť nevyužije vzhľadom na to, že nejde o opravný prostriedok, ktorý je zakotvený v zákone a jeho publikácia neprezumuje vedomosť sťažovateľa o ňom, ústavný súd nepovažuje ústavnú sťažnosť za predčasne podanú (obdobne nález č. k. III. ÚS 197/2021 z 29. júla 2021, resp. uznesenie č. k. I. ÚS 100/2022 zo 17. februára 2022).

13. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný

súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

14. Ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou predovšetkým zdôrazňuje, že v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a úlohou ústavného súdu nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať len také rozhodnutia orgánov verejnej moci, prostredníctvom ktorých došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, resp. také, kde k porušeniu základného práva alebo slobody došlo v konaní, ktoré vydaniu samotného rozhodnutia predchádzalo. Skutkové a právne závery príslušného orgánu verejnej moci môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (porov. I. ÚS 12/05, II. ÚS 410/06, III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07).

15. Ústavný súd zároveň pripomína, že právo fyzickej osoby (resp. právnickej osoby) na začatie trestného konania proti osobe na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd (porov. napr. II. ÚS 42/00, II. ÚS 398/09, III. ÚS 233/2010, IV. ÚS 423/09). V ústave a ani v Trestnom poriadku nie je upravené právo jednotlivca, aby na základe jeho trestného oznámenia bol orgán prokuratúry povinný podať obžalobu proti označeným osobám (porov. napr. I. ÚS 126/06, II. ÚS 526/2013, III. ÚS 16/06, IV. ÚS 17/09). Inak povedané, základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy nie je možné vykladať v zmysle garancie úspechu v konaní či zaručenia práva na rozhodnutie, ktoré zodpovedá predstavám sťažovateľa. Rovnako ani z dohovoru nevyplýva právo na začatie a vedenie trestného stíhania proti tretej osobe alebo právo na jej odsúdenie v trestnom konaní. Ak orgány činné v trestnom konaní po zvážení všetkých okolností prípadu nerozhodli o trestnosti skutku, ktorý bol predmetom trestného oznámenia sťažovateľov, nemohli porušiť ich zákonom ani ústavou chránené práva. Nikto totiž nemá právny nárok a už vôbec nie ústavnoprávny nárok na to, aby jeho podaniu bolo vyhovené. Ak vykonané dôkazy, resp. zistenia orgánov činných v trestnom konaní nedávajú podklad na začatie alebo pokračovanie v trestnom stíhaní, nemôže príslušný orgán činný v trestnom konaní začať konať alebo pokračovať v konaní, prípadne nariadiť, aby sa trestné konanie začalo alebo v ňom pokračovalo. Ústavný súd vo svojej judikatúre už opakovane konštatoval, že skutok (alebo určitý dej, ktorý sa odohral) sa nestáva trestným činom len preto, lebo ho za trestný čin označí poškodený.

16. Poškodený má právo podávať opravné prostriedky v rozsahu vymedzenom Trestným poriadkom a orgány činné v trestnom konaní majú následne povinnosť sa nimi zaoberať a rozhodnúť o nich, avšak posúdenie, či skutok napĺňa alebo nenapĺňa definičné znaky trestného činu (§ 8 Trestného zákona), resp. či sú prítomné okolnosti vylučujúce jeho protiprávnosť ako jeden z definičných znakov trestného činu, je plne v ich kompetencii (III. ÚS 173/2018). Sťažovateľ ako oznamovateľ trestného činu má zákonné právo domáhať sa len toho, aby sa jeho oznámením či sťažnosťou kompetentný orgán riadne zaoberal. Nemá však nárok na to, aby výsledok konania zodpovedal jeho predstave (napr. II. ÚS 88/99, IV. ÚS 423/09). Oznamovateľ vo všeobecnosti, ale ani oznamovateľ, ktorý tvrdí, že je poškodený trestným činom, nemá preto ústavou ani dohovorom zaručené právo, aby na podklade jeho trestného oznámenia bolo určité konanie kvalifikované ako trestný čin a vznesené obvinenie konkrétnej osobe. Posúdenie, či je dôvod na začatie trestného stíhania alebo je potrebné prijať iné rozhodnutie v trestnom konaní, je vo výlučnej právomoci orgánov činných v trestnom konaní (napr. IV. ÚS 180/09, III. ÚS 46/2011). Vymedzenie trestného činu, stíhanie páchatel'a a jeho potrestanie je vecou vzťahu medzi štátom a páchatel'om trestného činu. Štát prostredníctvom svojich orgánov rozhoduje podľa pravidiel trestného konania, či bol trestný čin spáchaný a kto ho spáchal. Účelom tohto procesu je prioritne osvedčenie tohto vzťahu medzi páchatel'om a štátom a ochrana celospoločenských hodnôt, a nie bezprostredná ochrana individuálnych subjektívnych hmotných práv oznamovateľ'a trestného činu. Jednotlivec, ktorý tvrdí, že je poškodený trestným činom, zároveň nemá ani ústavou alebo dohovorom zaručené právo, dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. aby orgány verejnej moci preberali alebo sa riadili ním prezentovaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

17. Z uvedeného vyplýva, že oznamovateľ trestnej činnosti má právo, aby sa orgány činné v trestnom konaní náležite jeho oznámením o trestnom čine zaoberali, nemá však právo na konkrétny výsledok ich postupu, nemá právo, aby sa výsledok preskúmania jeho oznámenia zhodoval s jeho predstavami, a nemá ani právo, aby bolo proti konkrétnej osobe iniciované trestné stíhanie.

18. Vychádzajúc z týchto základných princípov, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľ'ov vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým postupom a uznesením krajskej prokuratúry.

19. Napadnutým uznesením krajská prokuratúra podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietla ako nedôvodnú sťažnosť sťažovateľ'ov proti napadnutému uzneseniu vyšetrovateľ'a, pričom prokurátor krajskej prokuratúry konštatoval, že napadnuté uznesenie vyšetrovateľ'a považuje za vydané v súlade so zákonom a za vecne správne.

19.1. V odôvodnení napadnutého uznesenia prokurátor krajskej prokuratúry v podstatnom uviedol, že je potrebné prisvedčiť záveru vyšetrovateľ'a, že dokazovaním neboli zistené skutočnosti odôvodňujúce prijatie záveru, že by v posudzovanej veci došlo zo strany ošetrovateľ'ov (resp. zdravotníckeho personálu FN Nitra) pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti k porušeniu dôležitej povinnosti vyplývajúcej z ich zamestnania, ktorá by mala priamo a bezprostredne za následok smrť pacienta [REDACTED]. Podľa názoru prokurátora krajskej prokuratúry je

právna argumentácia v napadnutom uznesení vyšetrovateľa v tomto smere náležitá a vecne správna, pričom na ňu v podrobnostiach poukázal. Prokurátor krajskej prokuratúry zároveň zdôraznil, že pre naplnenie objektívnej stránky trestného činu je podstatná existencia príčinnej súvislosti medzi konaním a následkom (kauzálny nexus). Otázka príčinnej súvislosti je otázkou skutkovou, ktorá musí byť posudzovaná vždy v konkrétnych súvislostiach daného prípadu. Na vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti páchatel'a je pritom vždy nutné, aby následok a aj príčinný priebeh k nemu vedúci, boli pokryté páchatel'ovým zavinením. V tejto súvislosti prokurátor krajskej prokuratúry, vychádzajúc z vyšetrovacieho spisu a dôkazov v ňom obsiahnutých (najmä závery znaleckého posudku z odboru zdravotníctva a farmácie č. 124/2018 znaleckého ústavu forensic.sk – Inštitút forenzných medicínskych expertíz s. r. o. Bratislava, výpovede znalcov MUDr. Petry Hudak a doc. JUDr. MUDr. Petra Kováča, PhD., svedecké výpovede dotknutých lekárov FN Nitra – predovšetkým výpovede [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], zabezpečené vyjadrenie Regionálneho úradu verejného zdravotníctva v Nitre z 15. mája 2017), konštatoval, že postup pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti vo FN Nitra a nedostatky pri liečbe pacienta [REDAKOVANÉ] uvedené v označenom znaleckom posudku, ako aj v protokole č. 1158/2015 o vykonanom dohľade na mieste spracovanom Úradom pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou pokiaľ ide o, čo sa týka oneskorenia jeho liečby (nepoužitie intrathekálnej aplikácie colistinu skôr ako 23. decembra 2015, nevyužitie katétrov potiahnutých antibiotickým filtrom, neodstránenie celého systému VP-shunt a nevykonanie revíznej operácie na shunte skôr ako 3. októbra 2015), nie je možné vzhľadom na absentujúci „kauzálny nexus“ hodnotiť ako konanie v priamej príčinnej súvislosti so smrťou pacienta [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] naplňajúce objektívnu stránku trestného činu usmrtenia podľa § 149 Trestného zákona. Prokurátor krajskej prokuratúry v napadnutom uznesení poukázal na to, že zo záverov znaleckého posudku nepochybne vyplýva, že bezprostrednou príčinou smrti [REDAKOVANÉ] bol zhubný (malígny) opuch (edém) mozgu, ktorý bol v príčinnej súvislosti s jeho základným ochorením – neurinómom nervus acusticus a jeho operačným riešením. Z dôvodu čiastočnej resekcie nezhubného nádoru v pontocebrálnom uhle vpravo prišlo k vzniku mnohých komplikácií, ktoré si vyžiadali ďalšie operačné zákroky a s nimi predĺžený pobyt na KAIM a neurochirurgickej klinike FN Nitra. Zo znaleckého posudku je tiež zrejmé, že jednou z hlavných komplikácií u pacienta [REDAKOVANÉ] a príčin nepriaznivého vývinu jeho ochorenia boli nozokomiálne nákazy, pri ktorých pacient opakovane prekonával rôzne infekčné ochorenia. Pri liečbe týchto komplikácií došlo k oneskoreniu v liečbe bližšie charakterizovanému v podanom znaleckom posudku. Z výpovede [REDAKOVANÉ] (jedna zo spracovateľov znaleckého posudku) pritom vyplynulo, že skoršia revízia a komplexné odstránenie VP-shuntu a náhrada za externú drenáž a cez ňu aplikovanú intrathekálnu liečbu colistinom by mohli spomaliť postup infekcie a nadobúdanie rezistencie kmeňa a baumanii, avšak aj napriek skôr uvedenému postupu mohlo dôjsť k opakovanej infekcii s progredujúcou neuroinfekciou, so zhoršením zdravotného stavu a s úmrtím pacienta. Aj v prípade, ak by lekári FN Nitra postupovali spôsobom uvedeným v znaleckom posudku, nie je vôbec isté, resp. zrejmé, že by k vyliečeniu pacienta [REDAKOVANÉ] došlo, resp. že by sa dalo jeho úmrtiu zabrániť. Znalkyňa po oboznámení sa s obsahom výpovede jednotlivých svedkov (lekárov FN Nitra) k ich odborným záverom nemala výslovné výhrady. Podľa znalkyne tvrdenia [REDAKOVANÉ] o možnostiach daných postupov liečby u pacienta [REDAKOVANÉ] nemožno považovať za nesprávne. Navyiac, jeho tvrdenie, že odstránenie cerebrálnej časti shuntu mohlo viesť k ďalším krvácajúcim komplikáciám a v tomto prípade sa preto u daného pacienta rozhodol

nepodstúpiť riziko vzniku ďalších komplikácií v už tak pokročilom ochorení, považovala znalkyňa za nanajvýš odôvodnené. Vo vzťahu k otázke nozokomiálnych nákaz znalkyňa zároveň konštatovala, že tieto sú v nemocničných prostrediach bežné a ich nadobudnutie nemožno predvídať, pričom neexistuje postup alebo prevencia liečby alebo špeciálny priestor v nemocnici, ktorý by nadobudnutie tejto neuroinfekcie dokázal eliminovať. Prokurátor krajskej prokuratúry taktiež poukázal, že z výsluchu znalca [REDAKOVANÉ] (ďalší zo spracovateľov znaleckého posudku), je zrejmé, že operačné riešenie nezhubného nádoru daného pacienta vykonané *lege artis* viedlo ku komplikáciám, ktorým nie je možné úplne zabrániť. Následne v liečbe týchto komplikácií došlo k oneskoreniu bližšie popísanému v podanom znaleckom posudku, ktoré síce mohlo smrť pacienta urýchliť, avšak ani v prípade včas podanej liečby a včas riešených komplikácií nie je možné sa jednoznačne vyjadriť, že by k úmrtiu pacienta [REDAKOVANÉ] nedošlo. Vo vzťahu k problematike nozokomiálnych nákaz znalec konštatoval, že pacient [REDAKOVANÉ] mal vysoké riziko rozvoja nozokomiálnej infekcie z dôvodu u neho prítomných viacerých rizikových faktorov (prítomnosť na JIS, napojenie na umelú pľúcnu ventiláciu, zavedenie katétrov). Nozokomiálna infekcia u takto ťažkého pacienta bola preto podľa znalca v zásade očakávanou komplikáciou zdravotného stavu pacienta a jeho liečby. V tejto súvislosti prokurátor krajskej prokuratúry zdôraznil, že v rámci vykonaného dokazovania bolo zabezpečené tiež vyjadrenie Regionálneho úradu verejného zdravotníctva v Nitre, odboru epidemiológie, oddelenia nozokomiálnych nákaz z 15. mája 2017 (vypracované na základe žiadosti Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou), z ktorého vyplýva, že vykonaným dohľadom neboli zistené porušenia povinnosti poskytovateľa zdravotnej starostlivosti vyplývajúce zo všeobecne záväzných právnych predpisov upravujúcich problematiku na úseku verejného zdravia.

19.2. Pokiaľ ide námietky sťažovateľov o vadách predmetného trestného konania, resp. nezákonnosti postupu vyšetrovateľa, prokurátor krajskej prokuratúry v napadnutom uznesení konštatoval, že preskúmaním predloženého spisového materiálu nezistil žiadne porušenie zákona, nerešpektovanie či porušovanie práv poškodených, pričom poukázal, že z obsahu vyšetrovacieho spisu je zrejmé, že vyšetrovateľ sa návrhmi poškodených na vykonanie ďalšieho dokazovania zaoberal, pričom ich ako neúčelné odmietol. S uvedeným postupom vyšetrovateľa sa prokurátor krajskej prokuratúry stotožnil z dôvodu, že z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že v danom štádiu trestného konania s prihliadnutím na zistený skutkový stav boli v predmetnej trestnej veci objasnené všetky okolnosti dôležité pre trestné konanie v rozsahu vyplývajúcom z § 2 ods. 10 Trestného poriadku. Zároveň zdôraznil, že nevykonanie dokazovania v rozsahu predpokladanom poškodenými nie je v rozpore so zákonom.

19.3. K námietkam sťažovateľov vzťahujúcim sa na posudzovanie dôkaznej sily a hodnotenie vykonaných dôkazov prokurátor krajskej prokuratúry uviedol, že znalecký posudok je osobitným druhom dôkazu, ale v pomere k ostatným dôkazom nemá osobitné postavenie (nejde o dôkaz „vyššej právnej sily“). Orgány činné v trestnom konaní hodnotia znalecký posudok voľne ako každý iný dôkaz – na základe starostlivého uváženia všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne so všetkými ostatnými dôkazmi v intenciách § 2 ods. 12 Trestného poriadku.

19.4. Prokurátor krajskej prokuratúry taktiež konštatoval, že za nezákonný nie je možné považovať ani spôsob osobného doručenia písomností splnomocnenej zástupkyňi poškodených vyšetrovateľom, ako ani sťažovateľmi namietanú „*expresnú*“ rýchlosť konania.

19.5. Prokurátor krajskej prokuratúry ako neopodstatnené vyhodnotil aj námietky sťažovateľov, že vyšetrovateľ nekonal v úzkej súčinnosti s poškodenými, ale že konal v rozpore s ich základnými právami a v ich neprospech. V tejto súvislosti prokurátor krajskej prokuratúry konštatoval, že, vychádzajúc z vyšetrovacieho spisu, je zrejmé, že vyšetrovateľ umožnil poškodeným (resp. následne ich splnomocnenej zástupkyňi) uplatnenie všetkých ich procesných práv vyplývajúcich z § 46 a nasl. Trestného poriadku v súlade s § 2 ods. 21 Trestného poriadku vrátane nazretia do vyšetrovacieho spisu či vyhotovenia fotokópií listín, resp. vyšetrovacieho spisu. Vo vzťahu k námietkam sťažovateľov týkajúcim sa neumožnenia účasti poškodených pri procesných úkonoch, ako aj ich ingerencie do samotného priebehu vyšetrovania prokurátor krajskej prokuratúry poukázal na skutočnosť, že v danom prípade bolo vedené trestné stíhanie tzv. „*vo veci*“, t. j. bez vznesenia obvinenia konkrétnej osobe, a preto nie je možné stotožniť sa s námietkami poškodených o zjavnom favorizovaní obvinených a porušení zásady „*rovnosti zbraní*“.

19.6. Napokon pokiaľ ide o námietku sťažovateľov, že vyšetrovateľ rozhodoval diskriminačne, keďže sa odchyľil od rozhodovacej praxe orgánov činných v trestnom konaní, prokurátor krajskej prokuratúry poukázal na výnimočnú špecifickosť každej z trestných vecí vedených pre trestný čin usmrtenia podľa § 149 Trestného zákona (prípadne pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 157 a § 158 Trestného zákona), ktorá s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti tej-ktorej trestnej veci (vrátane špecifickosti zdravotného stavu, osobitnej anamnézy každého z dotknutých pacientov a podobne) vylučuje paušalizovanie rozhodovania orgánov činných v trestnom konaní v jednotlivých trestných veciach.

20. Pretože krajská prokuratúra sa stotožnila s odôvodnením napadnutého uznesenia vyšetrovateľa, ústavný súd sa aj s týmto uznesením náležite oboznámil, pričom však ústavný súd na tomto mieste už nepovažoval za potrebné opakovať argumentáciu uznesenia vyšetrovateľa (ktoré má celkovo 52 strán, pozn.), keďže táto je sťažovateľom dobre známa.

21. Ako z už uvedeného vyplýva, účelom trestného konania nie je bezprostredná ochrana individuálnych subjektívnych hmotných práv oznamovateľa trestného činu a oznamovateľ trestného činu nemá právo na konkrétny výsledok prešetrenia a posúdenia svojho trestného oznámenia, má však právo, aby sa orgány činné v trestnom konaní jeho oznámením riadne zaoberali. V tomto ohľade ústavný súd konštatuje, že vyšetrovateľ sa trestným oznámením sťažovateľov riadne zaoberal, zadovážil si potrebné dôkazy a na základe zisteného skutkového stavu dospel k záveru, že neboli naplnené skutkové znaky trestného činu oznámeného sťažovateľmi. Na základe sťažnosti sťažovateľov sťažnosťou napadnuté uznesenie vyšetrovateľa preskúmala krajská prokuratúra, ktorá sa so závermi vyšetrovateľa stotožnila a vyhodnotila napadnuté uznesenie vyšetrovateľa ako zákonné a vecne správne, pričom uviedla aj dôvody, pre ktoré nedošlo k naplneniu skutkovej podstaty oznámeného trestného činu.

22. Pokiaľ ide o samotné právne závery vyslovené krajskou prokuratúrou v napadnutom uznesení, ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie krajskej prokuratúry nemožno považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a jej postup a právne závery ňou vyslovené v napadnutom uznesení je nutné považovať za výraz autonómneho prokurátorského rozhodovania, do ktorého ústavný súd nie je oprávnený v tomto prípade zasahovať. Krajská prokuratúra sa sťažnosťou sťažovateľov

riadne zaoberala a svoje rozhodnutie dostatočne a logicky odôvodnila aj s uvedením konkrétnych dôvodov, pričom ho založila na racionálnom a ústavne konformnom výklade relevantnej právnej úpravy, ktorý nepopiera jej účel a podstatu a na základe ktorého bol ustálený dôvod na zamietnutie sťažnosti krajskou prokuratúrou. Ústavný súd preto napadnuté uznesenie krajskej prokuratúry považuje za legitímne a právne akceptovateľné. Krajská prokuratúra konala v medziach svojej právomoci a v súlade s na vec sa vzťahujúcimi ustanoveniami zákona preskúmala podstatu argumentov sťažovateľov a predostrela svoje argumenty, ktoré ju viedli k záveru o opodstatnenosti zastavenia trestného stíhania. Jej závery sa nejavia ako svojvoľné a v štádiu prípravného konania neudržateľné, v dôsledku čoho ich teda nemožno považovať za arbitrárne. V tejto súvislosti ústavný súd akcentuje, že mu neprináleží hodnotiť a „vážiť“ jednotlivé argumenty s cieľom skúmať ich primeranosť – dôvodnosť, resp. či sú postačujúce na záver o nevyvodení trestnoprávnej zodpovednosti.

23. Orgány činné v trestnom konaní, v tomto prípade vyšetrovateľ aj krajská prokuratúra, sa trestným oznámením sťažovateľov teda riadne zaoberali, vykonali potrebné dokazovanie a svoje rozhodnutia vo veci dostatočne a logicky odôvodnili.

24. Ústavný súd sa už aj v minulosti opakovane vyjadril k sťažnostiam, v ktorých sa brojí proti nezačatiu trestného stíhania (II. ÚS 120/2018), a pripomenul, že základné práva a slobody sú v prvom rade ochranou jednotlivcov pred zásahmi zo strany štátnej moci. Trestné právo je formou štátnej represie. Ústavný súd chráni jednotlivcov pred represiou moci, a tak nemôže povzbudzovať represiu moci proti iným jednotlivcom. S istým nadnesením možno povedať, že ústavný súd páchatel'ov „prepúšťa“, ale „nezatvára“ ich (II. ÚS 73/2021).

25. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) však ústavný súd považuje povinnosť efektívneho vyšetrenia za súčasť práva na život, zákazu zlého zaobchádzania (zákaz mučenia, neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania), zákazu otroctva a nútenej práce, resp. práva na súkromie (porov. II. ÚS 182/2017, body 13 a 14), no sťažovatelia svojou ústavnou sťažnosťou nenamietajú porušenie žiadneho z týchto základných práv. Okrem týchto prípadov pre dodržanie práva na inú ochranu až na vzácne výnimky vysokej arbitrárnosti postačí, ak sa authority trestného procesu trestným oznámením zaoberajú a informujú oznamovateľa (II. ÚS 73/2021).

26. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že sťažovateľmi napadnutý postup a uznesenie krajskej prokuratúry nesignalizujú možnosť porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorej dôvodnosť by bolo potrebné preskúmať ústavným súdom po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, resp. že medzi sťažovateľmi napadnutým postupom a uznesením krajskej prokuratúry na jednej strane a obsahom tohto práva na strane druhej neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o jeho porušení. Ústavný súd preto v tejto časti ústavnú sťažnosť sťažovateľov odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

27. Sťažovatelia zároveň tvrdia, že napadnutým postupom a uznesením krajskej prokuratúry boli porušené aj ich základné práva čl. 46 ods. 2, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 1 ústavy, pričom z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia svoju argumentáciu o tomto porušení odvodzujú od namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Keďže však ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, nemohlo v takomto prípade dôjsť ani k porušeniu základných práv sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 2, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 1 ústavy.

27.1. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie základných práv sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 2, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 1 ústavy napadnutým postupom a uznesením krajskej prokuratúry odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

28. Pokiaľ ide o sťažovateľmi namietané porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom a uznesením krajskej prokuratúry, ústavný súd konštatuje, že tento článok dohovoru sa týka iba rozhodnutí súdov rozhodujúcich o právach občianskej povahy alebo o opodstatnenosti trestného obvinenia osoby, ktorá je účastníkom konania pred súdom (m. m. III. ÚS 206/06). Krajská prokuratúra nemá postavenie súdneho orgánu a jej akékoľvek rozhodnutie nie je súdnym rozhodnutím v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru. Nevzťahujú sa naň preto striktnie ani požiadavky vyplývajúce z práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré vyvodila judikatúra ESLP z práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Článok 6 ods. 1 dohovoru zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prerokovanie veci (rozhodnutie ESLP z 21. 2. 1975, séria A, č. 18, s. 18, § 36). Právo na spravodlivé prerokovanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08). Z čl. 6 (ods. 1) dohovoru nevyplýva právo na začatie a vedenie trestného stíhania proti tretej osobe alebo právo na jej odsúdenie v trestnom konaní pre konkrétny trestný čin (napr. II. ÚS 589/2018). Z judikatúry ESLP vyplýva, že čl. 6 dohovoru nie je aplikovateľný ani na poškodeného v trestnom konaní, ktorého trestné oznámenie prípadne bolo odložené bez toho, aby bolo začaté trestné stíhanie údajného páchateľa (Duchoňová proti Českej republike, rozhodnutie z 2. 10. 2006, č. 29858/03, oddiel 1).

28.1 Vychádzajúc z uvedeného, možno uzavrieť, že tento článok dohovoru nie je na napadnutý postup a rozhodnutie krajskej prokuratúry aplikovateľný. Ústavná sťažnosť sťažovateľov je teda v tejto časti nezlučiteľná *ratione materiae* s čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavný súd v tejto časti ústavnú sťažnosť sťažovateľov odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

29. Sťažovatelia tiež namietali porušenie čl. 13 dohovoru, z ktorého vyplýva pre fyzické osoby a právnické osoby procesné právo akcesorickej povahy mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom v prípade porušenia ostatných ľudských práv chránených dohovorom (II. ÚS 75/2018). Uplatňovanie práva na účinný prostriedok nápravy vyplývajúceho z čl. 13 dohovoru musí nadväzovať na aspoň obhájiteľné tvrdenie (*arguable claim*) o porušení iného práva

chráneného dohovorom (napr. rozhodnutie vo veci Silver a ostatní proti Spojenému kráľovstvu z 25. 3. 1983). Článok 13 dohovoru sa tak vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv garantovaných dohovorom (Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. 4. 1988, séria A, č. 131, rovnako nálezy ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 24/2010, sp. zn. IV. ÚS 325/2011 a sp. zn. I. ÚS 538/2013).

29.1 Vzhľadom na to, že v prípade sťažovateľov nie je čl. 6 ods. 1 dohovoru *ratione materiae* aplikovateľný a sťažovatelia v ústavnej sťažnosti nenamietajú porušenie iného práva garantovaného dohovorom, nemožno uvažovať ani o možnom porušení práva podľa čl. 13 dohovoru.

29.2. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie práva podľa čl. 13 dohovoru napadnutým postupom a uznesením krajskej prokuratúry odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým postupom a upovedomením generálnej prokuratúry:

30. V súvislosti s časťou ústavnej sťažnosti sťažovateľov smerujúcou proti generálnej prokuratúre ústavný súd konštatuje, že z petitu a odôvodnenia ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia ústavnou sťažnosťou namietajú porušenie označených práv postupom a upovedomením generálnej prokuratúry č. k. IV/4 Gpt 79/18/1000 z 3. júna 2021, ktorým podľa ich tvrdenia mala generálna prokuratúra vybaviť ich žiadosť zo 6. apríla 2021, ktorou sa domáhali zrušenia napadnutého uznesenia krajskej prokuratúry v spojení s napadnutým uznesením vyšetrovateľa.

31. Z príloh ústavnej sťažnosti sťažovateľov však jednoznačne vyplýva, že generálna prokuratúra žiadosť sťažovateľov zo 6. apríla 2021 (ktorou sa domáhali zrušenia napadnutého uznesenia krajskej prokuratúry v spojení s napadnutým uznesením vyšetrovateľa) nevybavila sťažovateľmi označeným postupom a upovedomením č. k. IV/4 Gpt 79/18/1000 z 3. júna 2021, ale vybavila ju upovedomením č. k. IV/1 Gpt 277/20/1000-10 z 3. júna 2021 (ktorého kópiu sťažovatelia priložili aj ako prílohu k svojej ústavnej sťažnosti, pozn.), ktorým generálna prokuratúra vyhodnotila predmetnú žiadosť sťažovateľov zo 6. apríla 2021 ako nedôvodnú.

32. V zmysle § 45 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 tohto zákona neustanovuje inak. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha, čím zároveň vymedzí rozsah predmetu konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti. Ústavný súd osobitne zdôrazňuje, že viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené zvoleným advokátom (ako to je aj v prípade sťažovateľov, pozn.).

32.1. Keďže sťažovatelia v odôvodnení a petite svojej ústavnej sťažnosti namietajú porušenie svojich práv postupom a upovedomením generálnej prokuratúry

č. k. IV/4 Gpt 79/18/1000 z 3. júna 2021, a nie postupom a upovedomením generálnej prokuratúry č. k. IV/1 Gpt 277/20/1000-10 z 3. júna 2021, predmetom ústavného prieskumu sťažovateľmi namietaného porušenia ich označených práv môže byť len postup a upovedomenie generálnej prokuratúry č. k. IV/4 Gpt 79/18/1000 z 3. júna 2021.

33. Časť ústavnej sťažnosti sťažovateľov smerujúca proti generálnej prokuratúre je už *prima facie* zjavne neopodstatnená, keďže sťažovatelia ústavnou sťažnosťou (ako to vyplýva z jej petitu i odôvodnenia) napádajú postup a upovedomenie generálnej prokuratúry č. k. IV/4 Gpt 79/18/1000 z 3. júna 2021, ktorým generálna prokuratúra zjavne nevybavovala ich žiadosť zo 6. apríla 2021 (ktorou sa domáhali zrušenia napadnutého uznesenia krajskej prokuratúry v spojení s napadnutým uznesením vyšetrovateľa), keďže k vybaveniu predmetnej žiadosti sťažovateľov zo 6. apríla 2021 došlo nepochybne upovedomením generálnej prokuratúry č. k. IV/1 Gpt 277/20/1000-10 z 3. júna 2021. Uvedené absolútne vylučuje, aby ústavný súd vyhodnotil sťažovateľmi napadnutý postup a upovedomenie generálnej prokuratúry ako porušujúce označené práva sťažovateľov.

34. Pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľov tak ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľmi napadnutý postup a upovedomenie generálnej prokuratúry nesignalizujú možnosť porušenia označených práv sťažovateľov, ktorej dôvodnosť by bolo potrebné preskúmať ústavným súdom po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, resp. že medzi sťažovateľmi napadnutým postupom a upovedomením generálnej prokuratúry na jednej strane a obsahom označených práv na strane druhej neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľov v časti namietajúcej porušenie označených práv napadnutým postupom a upovedomením generálnej prokuratúry odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

35. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov uplatnenými v ich ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. mája 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu